

hiába karcogtatja, sovány lovat hajkál a kék lábú cigánylány,
dörejlik ostorától a ködszagú erdő, vad, rekedt torkú
madarak ordítanak föl félelmükben: pillái vastúit
felgyújtott szemén tüzesíti a lány, hervadhatatlan
hozomány: a szegénység örökzöld rozmaringága
senkit nem csábít, messzire kikerülök
az asszonyért nyikorgó cigányszekerek,
ősz van, őszidő, zúzos hajnalok járnak
csak erre, ébentollú magas éjszakák,
fiatal koldus, ülök szobám földjén,
s réztányéromat zengetem
elmulatott verseimet
motyogva.

